

JASSA 12 v.

KAUHUIEN YÖ

Olen juuri nyt kylmässä ja syvässä montussa keskellä pimeää metsää, eikä kukaan kuule huutoani. Mennäänpä ajassa pari tuntia taaksepäin...

Olen Mari. Täytin juuri 12. Minulla on ruskeat hiukset ja nätin haalean siniset silmät. Olen lyhyt ja pyöreä, mutta olen hyvin nopea mikä onkin ihme juttu. Äiti on samanlainen kuin minä. En pidä siitä, että minua pidetään äitini näköisenä. Pyöreätyeni vuoksi jäinkin jumiin monttuun. Isäni taas on pitkä ja laiha. Veljeni perivät enemmän häntä. Perheeseeni kuuluu isän ja äidin lisäksi kolme veljeäni ja kaksi labradorinnoutajaa Sulo ja Simo. Asumme keskellä ei mitään. Ympärillä on vain metsää ja vettä.

Isäni tekee työkseen leffoja. Tai hän ei oikeastaan tee niitä, vaan pitää huolen kaikista elokuvien järjestelyistä. Sen vuoksi näemme ja tiedämme kaikki tulevat elokuvat. Äitini puolestaan ei tee tällä hetkellä mitään. Hän hoitaa pienimmistä veljeäni kotona äitiyslomalla.

Olin lähdössä perinteiselle lenkilleni, koska olin ruvennut laihduttamaan. Kurkistin ulos ja näin kuun nousevan taivaalle. Sade rummutti hiljaa ränniä ja tuuli huojutti puiden oksia. Olin vetänyt päälleni uuden verkkapukuni ja jalassa olivat Niken keltaiset juoksukengät. Painoin otsalampun päähäni ja huusin vanhemmilleni, että lähden.

Astuin ulos pimeään ja koleaan syysiltaan. Viileä tuuli pyyhkäisi ponkkarini toiselle olalleni. Kylmät väreet nousivat selkääni pitkin ylös niskaan. Lähdin liikkeelle, koska en halunnut jäädä palelemaan. Otin koirat hihnoin ja lähdin hölkkäämään pitkin pimeää tietä. Saavuin parin kilometrin päästä isolle asfalttitielle. Auto ajoi nopeasti ohitseni. Silloin muistin unohtaneeni heijastinliivit kotiin. Kaivoin taskustani pienen keltaisen nalleheijastimeni ja kiinnitin sen oikeaan käteeni. Jatkoin matkaa tien yli toiselle puolelle. Juoksin vähän matkaa ja pysähdyin vanhan pimeän talon kohdalle. Se oli ollut aina mielestäni omituinen ja karmiva. Polun varrella, joka vei talon pihaan seisoivat kaksi suurta ilkeännäköistä puista karhua. Ne tuijottivat suoraan minua kohti. Sulo ja Simo alkoivat murista. Yritin vaimentaa niitä ja jatkoin talon tuijottamista. Pian salama iski talon taakse. Säpsähdin mietteistäni ja jatkoin matkaa. Matkalla mietin, että näinkö oikein. Oliko talon sisällä ollut hahmo, joka oli tuijottanut minua. Käännyin.

Tuuli oli laantunut ja täysikuu paljastui synkkien pilvien takaa. Kuljin eteenpäin ja silloin kuulin läheltä takaani murinaa. Ison eläimen murinaa. Käännyin ympäri, mutta siellä ei ollut ketään. Jatkoin matkaa rivakammin. Näin taas talon, joka nökötti keskellä tyhjää ja pimeää tonttia. Minua karmaisi. Kuunvalo kajotti talon takaa ja heijasti polulle. Silloin huomasin sen. Polun vieressä olevat karhut olivat hävinneet. Näin suuria jälkiä, jotka kulkivat pihan poikki metsään. Kuului murahdus. Parkaisin. Tunsin pelon takertuvan kurkkuuni. Kuului uusi murahdus, vielä lähempää. En pystynyt liikkumaan. Pakotin jalkojani kulkemaan, mutta ne eivät liikkuneet. Kolmas murahdus kuului jo ihan takaani ja lämmin henkäys tuntui niskassani. Kiljaisin ja käännyin ympäri ja siinä se oli, iso vaaleanruskea karhu. Se nousi takajaloilleen ja karjui. Toinen ilmestyi sen takaa. Voisiko se olla totta, että puukarhut heräisivät henkiin? Ei, ei se voi olla totta, mutta kuitenkin kaksi isoa karhua seisoivat edessäni.

Joku nykäisi kättäni. Koirat, olin unohtanut ne kokonaan. Ne vinkuivat poisääsyä. Lähdin juoksemaan, koska en pystynyt muutakaan. Oikaisin metsään. Kuulin isojen askelten kuuluvan takaani. Koirat vetivät minua melkein koko matkan ison kiven luo ja syöksyivät sen taakse. Se oli ainut toivoni olla karhuja piilossa. Rukoilin koirien olevan hiljaa. Pian ne hiljenivät ihan kuin olisivat kuulleet rukoukseni. Kiven toiselta

puolelta kuului askelia. Siellä ne olivat, ihan takanani. Haistelivat ja yrittivät etsiä meitä. Siirryin lähemmäs kiveä. Koirat olivat painautuneet minua vasten. Pian karhuntassu huitaisi pääni yli, painoin pääni alemmas ja kiskaisin lähimmästä puusta suuren oksan eteeni. Kuului murahduksia, mutta pian ne kaikkosivat.

Kurkistin kiven takaa ja karhut olivat lähteneet. Ponkaisin ylös ja haukoin henkeä. Ihan kuin en olisi koskaan ennen hengittänyt. Lähdin kävelemään hitaasti kotia kohti, ettei vain karhut olisivat kuulleet, että liikun. Koirat seurasivat minua kuin jumalaa konsanaan. Taas kuului mörähdyksiä. Tiesin karhujen haistaneet minut ja koirat ja ampaisin juoksuun. Pian jalkani pettivät alta. Humpsahdin suoraan syvään kuoppaan. Koirat pääsivät minulta irti ja jäivät katsomaan kuinka yritin nousta pois syvästä kuopasta, ja tässä sitä nyt oltiin niin kuin tarinani alussa.

En hievahtanutkaan. Olin töivoton. En mahtanut mitään ja purskahdin itkuun. Rupesin huutamaan apua jos joku kuulisi, mutta kuka kuulisi minua syvältä metsän syövereistä? Sora alkoi sortua altani. Luultavasti vesi murensi sitä. Nyt jalkani huitoivat ilmaa. Kuinkakohan syvä monttu oli? Kuulin vain kivien polskahtavan allani jonnekin metrien päähän. Aloin luisua syvemmälle ja syvemmälle ja silloin päässäni välähti. Se oli toivoton idea, mutta ainut toivoni. Mottoni olikin aina ollut: "Yrittänyttä ei laiteta". Taskussani oli koirien herkkupaloja. Kaivoin ne esiin, juuri oikea määrä! Kutsuin Sulon ja Simon luokseni. Tartuin vahvasti hihnoista kiinni. Heitin namit parin metrin päähän koirista ja ne alkoivat riuhtomaan niitä kohti. Pikkuhiljaa nousin montun syövereistä. Enää vähän matkaa, ajattelin. Potkin jalkojani montun seinämiä vasten, että olisin saanut enemmän voimaa nousta ylös. Parin hetken päästä makasin märässä ja kylmässä maassa mahallani. Hihkuin ilosta ja nousin vaivanloisesti ylös jaloilleni. Palasin tielle ja kun näin kaukana vanhan karmivan talon, aloin taas hytistä. Kuu oli poissa ja silloin näin, että karhut olivat palanneet takaisin paikoilleen polun varteen.

Rupesin hölkkäämään kotia kohti. Näin tummien varjojen liikkuvan minua kohti. Sulo alkoi haukkua ja Simo ei suostunut liikkumaan. Mieleeni juolahti ajatus, jos ne olivatkin ne karhut! Pysähdyin, loikkasin ojaan makaamaan ja hiljensin Sulon. Siinä me makasimme märässä, syvässä ojassa, kun mustat hahmot alkoivat lähestyä. Kurkistin ojan suojista ja näin kahden miehen juoksevan ohitseni. Heillä oli päällään mustat hupparit ja kollarit. Toinen oli lyhyt ja toinen pitkä. Pienempi heistä sanoi: "Pian saamme kolmannenkin uhrin. Kolmannen KARHUN!" Silloin Simo ulahti. Miehet pysähtyivät juuri meidän kohdalle: "Kuulitko jotain?", kysyi pidempi mies. "En.", sanoi toinen. He jatkoivat matkaa.

Kun en nähnyt heitä enää, ponkaisin ylös ojasta ja jatkoin matkaa. Olin kävellyt parisataa metriä ja pohdiskellut miesten sanoja. Voisiko kaikki liittyä talon ikkunassa näkyneeseen hahmoon. Juuri silloin kuului askelia takaani. Voi ei! Taasko!? Sain äänen: "Hyvä on. Ottakaa kiinni. Ei minulla ole väliä saatteko kiinni. En jaksa enää." Käännyin ympäri ja näin joukoittain ihmisiä takanani. Kenenkään kasvot eivät näkyneet mustien vaatteiden seasta. Ei kuulunut ääntä. Heillä oli kameroita ja erilaisia vempaimia käsissään. Säikähdin, kun näin ihmisten joukosta työntyvän eteeni miehet, jotka olin nähnyt aikaisemmin. Heidän perässään tuli vielä silmälasipäinen mies, joka sanoi: "Onneksi olkoon Mari! Pääsit juuri mukaan elokuvaan KAUHUIEN YÖ! Näyttelit osasi loistavasti." "E- en ymmärrä.", sopersin. Pienen selitystuokion jälkeen kysyin: "Entä sitten ne karhut ja hahmo talon luona?" "He olivat näyttelijöitä.", selitti silmälasipäinen mies.

Lopulta lähdin kävelemään kotia kohti. Olin iloinen saadessani upean roolin upeasta elokuvasta! Paluumatkalla mietin edelleenkin miesten puheita. Ne varmaan kuuluivat elokuvaan. Kotona kerroin kaikki, mitä oli tapahtunut. Vanhempani olivat ihan ihmeissään, eivätkä muka olleet kuulleetkaan koko elokuvan tekemisestä. Varsinkaan isä! Seuraavana iltana olin päättänyt lähteä lenkille kuten aiemminkin, mutta mitä seuraavaksi...